

Sygn. akt II Ka 376/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Zygmunt Dudziński

Protokolant: st. sekr. sad. Małgorzata Skuza

Przy udziale prokuratora Łukasza Zalewskiego z Prokuratury Rejonowej w Jędrzejowie

sprawy **P. W.**

(urodzonego (...) w N., syna T. i A. z domu K.)

oskarżonego o czyn z art. 173§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Jędrzejowie

od wyroku Sądu Rejonowego w Nisku z dnia 7 września 2018 roku w sprawie sygn.

II K 181/18

U c h y l a zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Nisku do ponownego rozpoznania.

Sygnatura akt. II Ka 376/18

UZASADNIENIE

P. W. został oskarżony o to, że :

- w dniu 3 września 2017 roku w miejscowości J., gm. J., woj. (...), kierując autobusem marki R. o nr rej. (...), którego dopuszczalna prędkość wynosi 70 km/h nieumyślnie spowodował katastrofę w ruchu lądowym zagrażającą życiu lub zdrowiu wielu osób poprzez niezachowanie ostrożności i naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, prowadząc pojazd na odcinku drogi, na którym obowiązywało ograniczenie prędkości do 70 km/h, przekroczył dopuszczalną prędkość i kierując autobusem z prędkością na poziomie 94 km/h przekroczył linię podwójną ciągłą i zjechał na przeciwległy pas ruchu, a następnie wjechał do przydrożnego rowu i uderzył przodem pojazdu w betonowy przepust, w wyniku czego obrażeń ciała doznali pasażerowie autobusu: K. B. , H. K., T. K., I. T., J. K., W. K. (1), A. P., E. S., M. M., S. K., W. G., M. B. (1), A. S., M. B. (2), J. M., E. P., K. S., W. K. (2), M. K., T. L. i S. B.,

tj. o przestępstwa z art. 173§2 kk

Wyrokiem wydanym w dniu 7 września 2018r. w sprawie sygn. II K 181/18 Sąd Rejonowy w Nisku uznał oskarżonego P. W. za winnego popełnienia zarzucanego czynu stanowiącego przestępstwo z art. 173§2 kk

i za to :

I. Na podstawie art. 173§2 kk oraz art. 37a kk i art. 33§1 i § 3 kk skazał P. W. na karę grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 20 złotych,

II. Zasadził od P. W. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe częściowo w kwocie 1 164,50 złote, a w pozostałej części zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych i wydatkami w tym zakresie obciążył Skarb Państwa

Od wymienionego wyroku apelację wniósł Prokurator Rejonowy w Jędrzejowie.

Zaskarżając wyrok sądu pierwszej instancji „w części dotyczącej orzeczenia o karze” na niekorzyść oskarżonego P. W. wymieniony oskarżyciel publiczny zarzucił :

- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu P. W. w stosunku do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa z art.173§2 kk polegającą na wymierzeniu temu oskarżonemu, przy zastosowaniu art. 37 a kk, kary grzywny w wysokości 350 stawek grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 zł, na skutek niedostatecznego uwzględnienia okoliczności obciążających P. W., a w szczególności wcześniejszego dwukrotnego uprzedniego skazania wyżej wymienionego oskarżonego za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji w bardzo krótkim okresie czasu, w tym za spowodowanie wypadku, którego następstwem był ciężki uszczerbek na zdrowiu u pokrzywdzonego oraz nieuwzględnienia faktu, że szeregu poważnych obrażeń doznały osoby pokrzywdzone w wyniku katastrofy drogowej z dnia 03 września 2017 roku, a także że przyczyną wyżej wymienionej katastrofy było naruszenie przez P. W. przepisów o ruchu drogowym polegające na tym, że w momencie zdarzenia wyżej wymieniony oskarżony prowadził autobus z prędkością na poziomie 94 km/h, podczas gdy w ogóle dopuszczalna prędkość z jaką mógł poruszać się ten autobus wynosiła 70km/h, co sprawia, że wymierzona oskarżonemu kara grzywny nie jest adekwatna do stopnia zawinienia P. W. oraz pozbawiona jest waloru społecznego oddziaływania i nie spełni wobec niego funkcji wychowawczej, a samo wydanie przez Sąd w oparciu o przepis art. 387 § 2 kpk wyroku, biorąc pod uwagę powyższe okoliczności winno być poprzedzone uzyskaniem stanowiska oskarżyciela publicznego co do propozycji oskarżonego odnośnie wymiaru kary jaka miałaby mu być wymierzona.

W apelacji oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez podwyższenie kary, która została wymierzona oskarżonemu P. W.

i orzeczenie wobec niego kary 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 3 letniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a w przypadku, w którym podejrzany nie wyraziłby zgody na wymierzenie jemu powyżej określonej kary - wniósł o uchylenie

w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd odwoławczy (Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu) zważył co następuje :

Wyrok w sprawie sygn. II K 181/18 (aktualnie zaskarżony przedmiotową apelacją przez oskarżyciela publicznego) został wydany przez sąd pierwszej instancji w wyniku uwzględnienia na rozprawie w dniu 7 września 2018r. złożonego w trybie art. 387§1 kpk przez oskarżonego P. W. wniosku o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie określonej kary (protokół rozprawy : k. 634/2).

Na wymienionej rozprawie oskarżyciel publiczny – pomimo prawidłowego zawiadomienia o jej terminie – nie stawił się (protokół rozprawy : k. 634), lecz w ustawowym terminie złożył wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wymienionego wyroku, a następnie złożył apelację.

W odniesieniu do przedmiotowego środka zaskarżenia charakterystyczne było, iż :

a) w petitum wskazywał, że został skierowany w celu zakwestionowania wyroku „w części dotyczącej orzeczenia o karze” (k.644),

b) w treści zarzutu (kwestionującego przede wszystkim rodzaj i wymiar kary orzeczonej przez sąd pierwszej instancji) było także odniesienie do „wydania przez sąd zaskarżonego wyroku w oparciu o przepis art. 387§2 kpk”, pomimo iż wydanie tego orzeczenia „nie zostało poprzedzone uzyskaniem stanowiska oskarżyciela publicznego co do propozycji oskarżonego odnośnie wymiaru kary, jaka miała zostać wymierzona” (k.644/2).

Wymieniona apelacja była (w związku z postanowieniem Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 16 listopada 2018r. o uchyleniu zaskarżonego zarządzenia sędziego Sądu Rejonowego w Nisku o odmowie przyjęcia środka zaskarżenia: k. 660-667 – przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu odwoławczym pod sygn. II Ka 376/18), gdyż – w ocenie sądu odwoławczego – nie zachodziły podstawy z art.447§5 kpk.

W zakresie merytorycznym sąd odwoławczy miał natomiast na uwadze następujące przesłanki:

W przypadku dobrowolnego poddania się karze przez oskarżonego chodzi o osiągnięcie celów postępowania pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. Uwzględnienie wniosku jest możliwe, jeżeli prokurator (i pokrzywdzony należycie zawiadomiony o terminie rozprawy) nie wyrażą sprzeciwu. Prokurator, (w przeciwieństwie do uregulowań dotyczących instytucji z art. 335 kpk) na rozprawie nie bierze udziału w uzgadnianiu kary z oskarżonym, lecz jego akceptacja (jako zgoda podmiotu działającego w charakterze rzecznika interesu społecznego) jest wymogiem oczywistym. Z pytaniem w kwestii (ewentualnego) sprzeciwu przewodniczący składu orzekającego powinien zwrócić się do prokuratora (oraz obecnego na rozprawie pokrzywdzonego) i to w sytuacji jeszcze przed – ewentualnym – wskazaniem własnych warunków co do (ewentualnych) zmian w treści wniosku uzależniających jego uwzględnienie.

Istotą przepisu (art. 387§2 kpk) jest możliwość uwzględnienia przez sąd wniosku oskarżonego deklarującego dobrowolne poddanie się karze – tylko wtedy, gdy zarówno prokurator, jak też pokrzywdzony temu się nie sprzeciwia. Nieobecność prokuratora na rozprawie nie pozbawia go wyrażenia własnego stanowiska odnoszącego się do przedmiotowego wniosku oskarżonego (jak wyżej). Należy ponownie podkreślić (co uczynił już Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu w uzasadnieniu postanowienia wydanego w niniejszej sprawie w dniu 16 listopada 2018r.: k.666-667), że „w wypadku nieobecności prokuratora na rozprawie, Sąd dostrzegając możliwość zakończenia zwieńczonego porozumieniem postępowania winien zarządzić przerwę w rozprawie celem zawiadomienia nieobecnego prokuratora o propozycji oskarżonego, a dopiero wówczas brak sprzeciwu oskarżyciela publicznego w tym zakresie mógłby dawać impuls do zakończenia postępowania na warunkach zaproponowanych przez oskarżonego, akceptowanych przez Sąd” (vide : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2015r. w sprawie sygn. V KK 240/15).

Istotą procedowania w zakresie konsensualnym jest wydanie przez sąd orzeczenia o treści w tym sensie uzgodnionej przez strony procesu, że następuje to w drodze bezpośredniej akceptacji przyszłych rozstrzygnięć przez te strony, bądź przy zaniechaniu złożenia sprzeciwu (przez prokuratora i należycie zawiadomionego pokrzywdzonego), nie zaś – poprzez jednostronne oświadczenie woli jednej strony (w tym wypadku : oskarżonego), bez możliwości ustosunkowania się do tego stanowiska przez drugą stronę (w tym wypadku: prokuratora – na skutek nieobecności na rozprawie w tym czasie).

Zważywszy wszystkie powyższe przesłanki, przedmiotowy zarzut prokuratora (zawarty z końcowej części jego opisu, tj. z zakresie wskazanym w odpowiednio wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia) co do braku spełnienia w niniejszej sprawie przesłanek z art. 387§1 i § 2 kpk (z uwagi na niestawiennictwo oskarżyciela publicznego na rozprawie w dniu 7 września 2018r.) – zasługiwał na uwzględnienie.

Z uwagi na wyrażone na rozprawie odwoławczej w dniu 24 stycznia 2019r. stanowisko obrońcy, iż „oskarżony P. W. nie będzie modyfikował wniosku o dobrowolne poddanie się karze, złożonego na rozprawie w Sądzie Rejonowym w Nisku w dniu 7 września 2018r. w sprawie sygn. II K 181/18” (k. 683/2), a w tym samym : brak możliwości korekty zaskarżonego wyroku poprzez wyrażenie zgodnego (i zróżnicowanego do przedmiotowego wniosku złożonego przez oskarżonego przed sądem pierwszej instancji) stanowiska w kwestii art. 387§1 kpk przez strony w stadium postępowania odwoławczego – sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał niniejszą sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.